

La joia de viure

Els vincles de Josep Palau i Fabre amb Llançà havien quedat un pèl desdibuixats. Per sort, l'exposició Joia de viure! fa rebrotar tots aquests lligams. La mostra, comissariada per Julià Guillamon, ens ofereix tastets de la presència del poeta a Grifeu, des de finals dels cinquanta, on s'havia refugiat per viure de manera salvatge. Però si Palau hagués estat Robinson, no hauria trigat a canviar en Divendres per una pinup sueca.

Per arrodonir l'exposició, s'ha editat l'àlbum La joia de viure, un còmic escrit per Guillamon i dibuixat per Toni Benages. Una meravella, que s'obre amb un text on el guionista i Cristina Pueyo encadenen anècdotes tendres, divertides o excèntriques d'aquest Palau insòlit, allunyat del rebombori de Barcelona. Són el trampolí perfecte per capbussar-nos a cinc històries, ambientades entre el 1961 i el 2000, on descobrirem la relació que mantenia l'escriptor amb Llançà, a més de les passions i les obsessions que l'ajudaven a ser ell mateix.

El conjunt –la combinació de personatges reals i ficticis, de referents estètics i geogràfics, de petits relats i anades d'olla– funciona molt bé i no traeix mai el món personal o simbòlic de Palau. Benages, alhora, sap transmetre la multiplicitat de tons que conté cada episodi, on tan aviat ens trobem amb seqüències costumistes com surrealistes, documentals, líriques o experimentals.

El llibre, això sí, se't fa curtíssim. Com un vermut. Per això, seria bo que els seus autors es decidissin a fer-ne algun altre. Perquè, la veritat, no n'anem sobrats de còmics així. Que t'atrapin i et provoquin moments de joia mentre els assaboreixes (si pot ser, a prop del mar).

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/08/09/joia-viure/861059.html?utm_source=rss